

Insolvenční řízení

Odvolacím (dovolacím) řízením nelze přezkoumávat podkladové opatření předsedy insolvenčního soudu vydané podle § 25 odst. 5 insolvenčního zákona, neboť jde o úkon hybridní povahy na pomezí státní správy a rozhodovací činnosti soudu, který podle § 4 odst. 3 jednacího řádu pro insolvenční řízení nemá povahu rozhodnutí. Opatření, kterým předseda insolvenčního soudu určuje osobu insolvenčního správce v rozporu s § 25 odst. 2 až 5 insolvenčního zákona, je podle § 5 písm. b) zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), nesprávným úředním postupem, za nějž může (v případě splnění dalších podmínek) odpovídat stát.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 167/2022-A-32 ze dne 30.11.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníků R. Z., narozeného XY, a A. Z., narozené XY, obou bytem XY, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 70 INS XY, o insolvenčním návrhu dlužníků, o dovolání věřitele NOVA Money Market, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a. s., se sídlem v P., zastoupeného JUDr. J.V., advokátem, se sídlem v P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. března 2022, č. j. KSPH 70 INS XY, 4 VSPH XY, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 24. ledna 2022, č. j. KSPH 70 INS XY, (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníků R. Z. (dále též jen „R. Z.“) a A. Z. [výrok I.], povolil jim oddlužení (výrok II.) a insolvenční správkyň ustanovil Mgr. M.U. (výrok III.); toto usnesení neobsahovalo odůvodnění [§ 136 odst. 3 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona)].

Vrchní soud v Praze k odvolání věřitele (NOVA Money Market, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a. s. – dále jen „věřitel NMM“) usnesením ze dne 18. března 2022, č. j. KSPH 70 INS XY, 4 VSPH XY, potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodě III. výroku o ustanovení insolvenční správkyň.

Odvolací soud vyšel z toho že:

- 1) Dne 17. ledna 2022 byla předsedovi insolvenčního soudu zaslána žádost o určení osoby insolvenčního správce v insolvenčním řízení dlužníků (A-11); nešlo o určení osoby insolvenčního správce mimo pořadí podle ustanovení § 25 odst. 4 insolvenčního zákona.
- 2) Opatřením ze dne 18. ledna 2022 (A-12) předseda insolvenčního soudu určil (postupem podle ustanovení § 25 odst. 2 insolvenčního zákon) insolvenční správkyň dlužníků Mgr. M.U. (dále též jen „insolvenční správkyň“).
- 3) R. Z. je jediným společníkem společnosti NETWOMARK 2002 s. r. o. (dále jen „společnost N“), tj.

osobou ji ovládající a tvořící s ní koncern.

4) Usnesením ze dne 5. srpna 2021, č. j. KSPH 70 INS XY, insolvenční soud (mimo jiné) zjistil úpadek společnosti N a jejím insolvenčním správcem ustanovil INSOL.UTION, v. o. s.

Na tomto základě odvolací soud – odkazuje na ustanovení § 24 odst. 1, § 25 a § 26 insolvenčního zákona a na ustanovení § 4 vyhlášky č. [311/2007](#) Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení, a kterou se provádí i některá ustanovení insolvenčního zákona (dále jen „vyhláška“) – konstatoval, že insolvenční soud sice nesprávně vyplnil žádost o určení osoby „řádného“ insolvenčního správce podle § 25 odst. 2 insolvenčního zákona (a nikoli o určení insolvenční správce „mimo pořadí“ podle § 25 odst. 4 insolvenčního zákona), což ale nic nemění na existenci opatření, jímž určil předseda insolvenčního soudu insolvenční správkyní dlužníků Mgr. M.U., které nelze věcně přezkoumávat.

Přitom insolvenční správkyně splňuje podmínky pro ustanovení do funkce podle § 25 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona a nejsou zde ani žádné důvody pochybovat o její nepodjatosti.

Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel NMM dovolání, které má za přípustné k řešení právní otázky dosud (podle jeho názoru) Nejvyšším soudem nezodpovězené, a to, zda mají účastníci insolvenčního řízení právo na zákonného insolvenčního správce a zda ustanovení insolvenčního správce v rozporu se zákonem znamená porušení práva účastníků insolvenčního řízení na spravedlivý proces.

Dovolatel popisuje skutkové okolnosti, za nichž byla insolvenční správkyně ustanovena do funkce, a zdůrazňuje, že dlužníkům měl být ustanoven stejný insolvenční správce jako v insolvenčním řízení vedeném na majetek společnosti N, jejímž jediným společníkem je R. Z., který s ní tvoří koncern.

V této souvislosti poukazuje (i) na obsah žádosti (A-9), na jejímž základě vydal místopředseda insolvenčního soudu opatření (A-10), kterým „stanovil“, že insolvenční věc dlužníků náleží podle pravidel přidělování věcí rozvrhu práce insolvenčního soudu do soudního oddělení 70 INS (rozuměj do soudního oddělení, v němž již „probíhá“ insolvenční řízení společnosti N tvořící koncern s R. Z.).

Přitom pravidlo, podle něhož společné vedení obou insolvenčních řízení v jednom (soudním) oddělení povede k rychlejšímu, hospodárnějšímu a pro účastníky výhodnějšímu projednání věci, než v případě, kdy budou věci projednávány v odlišných odděleních – pokračuje dovolatel – platí též pro osobu („společného“) insolvenčního správce, když jedině koncernový insolvenční správce je schopen garantovat rychlé, hospodárné a maximální uspokojení věřitelů při současném zajištění rovnosti všech účastníků obou insolvenčních řízení.

Konečně poukazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu (specifikovanou v dovolání) připomíná, že jsou-li na insolvenčního správce při zkoumání jeho (ne)podjatosti „aplikována“ stejná měřítko jako na soudce (a přísedící), měla by pro určení osoby „zákonného“ insolvenčního správce platit (obdobně) pravidla jako pro určení zákonného soudce.

Jinými slovy, je-li „zásada zákonného soudce nepřekročitelnou podmínkou pro řádný průběh řízení a ochranu základních práv a svobod účastníka řízení, musí platit obdobná pravidla i v případě insolvenčního správce“, a to „s ohledem na jeho výkon řady kompetencí veřejné moci a jeho oprávnění zasahovat do základních práv a svobod účastníků insolvenčního řízení“; v opačném případě je porušeno právo účastníka na spravedlivý proces.

Proto dovolatel požaduje, aby Nejvyšší soud změnil usnesení soudů nižších stupňů a insolvenčním správcem dlužníků ustanovil společnost INSOL.UTION, v. o. s. (po změně obchodní firmy k 25. červenci 2022 – Budveselová a partneři - insolvenční správce, v. o. s.).

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), a to k řešení právní otázky dovoláním otevřené, týkající se výkladu ustanovení § 25 insolvenčního zákona, dosud v daných souvislostech Nejvyšším soudem beze zbytku nezodpovězené.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 25 insolvenčního zákona insolvenčního správce pro insolvenční řízení ustanovuje insolvenční soud. Je-li s rozhodnutím o úpadku spojeno rozhodnutí o povolení reorganizace podle § 148 odst. 2 a je-li v předloženém reorganizačním plánu určena osoba insolvenčního správce, ustanoví insolvenční soud insolvenčním správcem tuto osobu; to neplatí, nespĺňuje-li takto určený insolvenční správce podmínky uvedené v § 21 až 24 a odstavci 3. Ustanovení § 29 tím není dotčeno (odstavec 1). Nejde-li o případ podle odstavce 1, insolvenční soud ustanoví insolvenčním správcem osobu, kterou určí předseda insolvenčního soudu podle pořadí určeného dnem zápisu jejího sídla nebo provozovny do příslušné části seznamu insolvenčních správců vedené a) pro obvod krajského soudu, který je insolvenčním soudem dlužníka, je-li v době určení podán návrh na prohlášení konkursu nebo není-li v době určení podán návrh na jiný způsob řešení úpadku a není-li dlužník osobou podle § 3 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, b) pro obvod krajského soudu, který je insolvenčním soudem dlužníka, je-li v době určení podán návrh na povolení oddlužení (odstavec 2). Je-li v době určení podán návrh na povolení reorganizace nebo je-li dlužník osobou podle § 3 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích bez ohledu na způsob řešení úpadku, ustanoví insolvenční soud insolvenčním správcem osobu, kterou určí předseda insolvenčního soudu podle pořadí určeného dnem zápisu jejího sídla do zvláštní části seznamu insolvenčních správců (odstavec 3). Nebrání-li tomu jiné okolnosti, určí předseda insolvenčního soudu insolvenčním správcem dlužníků, kteří tvoří koncern, stejnou osobu. Obdobně se postupuje v případě dlužníků, kteří jsou manžely (odstavec 4). Nelze-li ustanovit osobu insolvenčního správce postupem podle odstavce 2 nebo je-li to nezbytné se zřetelem k dosavadnímu stavu insolvenčního řízení, k osobě dlužníka a k jeho majetkovým poměrům, jakož i k odborné způsobilosti insolvenčního správce, jeho dosavadní činnosti a k jeho zatížení, může předseda insolvenčního soudu určit insolvenčního správce mimo stanovené pořadí; takový postup vždy odůvodní (odstavec 5).

Podle ustanovení § 26 insolvenčního zákona proti rozhodnutí o ustanovení insolvenčního správce je odvolání přípustné. V odvolání lze však namítat pouze to, že ustanovený insolvenční správce nespĺňuje podmínky pro ustanovení nebo že není nepodjatý. Ke skutečnostem, které nastaly nebo vznikly po vydání rozhodnutí soudu prvního stupně, se v odvolacím řízení nepřihlíží.

Podle ustanovení § 4 vyhlášky předseda insolvenčního soudu určuje osobu insolvenčního správce pro insolvenční řízení opatřením (odstavec 1). Opatření nemá povahu rozhodnutí. Opatření má písemnou formu a zakládá se do insolvenčního spisu (odstavec 3).

Nejvyšší soud v prvé řadě předesílá, že jeho judikatura je ustálena v následujících závěrech:

1) Omezuje-li ustanovení § 26 insolvenčního zákona odvolací důvody proti rozhodnutí insolvenčního soudu o ustanovení insolvenčního správce jen na námitku, že ustanovený insolvenční správce nespĺňuje podmínky pro ustanovení nebo že není nepodjatý (věta druhá) a vylučuje-li současně z odvolací argumentace skutečnosti, které nastaly nebo vznikly po vydání rozhodnutí soudu prvního stupně (věta třetí), je pro výsledek dovolacího řízení určující, zda takto omezené odvolací důvody zahrnují (jako způsobilý argument mohou zahrnovat) též námitku, že opatření, jímž předseda insolvenčního soudu určil osobu insolvenčního správce mimo zákonem stanovené pořadí (§ 25 odst. 2 insolvenčního zákona), odporuje zákonu (lhostejno proč).

Potud zjevně existuje vazba mezi ustanovením § 26 insolvenčního zákona a ustanovením § 24 odst. 1 insolvenčního zákona (jež poměřuje důvod pochybovat o nepodjatosti insolvenčního správce jeho poměrem k věci nebo k osobám účastníků). K okolnostem, které zakládají důvod pochybovat o nepodjatosti insolvenčního správce, srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. června 2014, sen. zn. 29 NSČR 107/2013, uveřejněné pod číslem 114/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2015, sen. zn. 29 NSČR 110/2014; 29 NSČR 80/2015, uveřejněné pod číslem 47/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Skutečnost, že insolvenční soud ustanovil insolvenčním správcem osobu určenou opatřením předsedy insolvenčního soudu mimo stanovené pořadí (§ 25 odst. 2 a 5 insolvenčního zákona), aniž pro to byly splněny zákonem požadované podmínky (§ 25 odst. 5 insolvenčního zákona), nečiní z takto ustanoveného insolvenčního správce osobu, u které je (proto) důvod pochybovat o její nepodjatosti pro její poměr k věci nebo k osobám účastníků.

Odvolací důvod založený na námitce, že ustanovený insolvenční správce nesplňuje podmínky pro (své) ustanovení se zjevně pojí k předpokladům vymezeným pro ustanovení konkrétního (opatřením pojmenovaného) insolvenčního správce ustanoveními § 21 až § 24 insolvenčního zákona (vyjma již vydělené nepodjatosti upravené ustanovením § 24 odst. 1 insolvenčního zákona), tedy k podmínkám, jež musí splňovat každá osoba, která přichází v úvahu jako insolvenční správce konkrétního dlužníka. Z okolnosti, že osoba, která splňuje všechny osobní předpoklady pro své ustanovení insolvenčním správcem konkrétního dlužníka, „nebyla na řadě“ (že opatřením předsedy insolvenčního soudu nebylo dodrženo zákonem předepsané pořadí, ač pro ustanovení oné osoby mimo pořadí nebyly splněny podmínky předepsané ustanovením § 25 odst. 5 insolvenčního zákona), závěr, že opatřením předsedy insolvenčního soudu určená osoba insolvenčního správce nesplňuje předpoklady pro své ustanovení, rovněž neplyne.

Proto také insolvenční zákon nepředpokládá, že by insolvenční soud (představovaný soudcem, který vede insolvenční řízení na majetek konkrétního dlužníka) mohl o své vůli sám revokovat (změnit) v rozhodnutí, jímž ustanovuje insolvenčního správce do funkce (typicky v rozhodnutí o úpadku), osobu určenou mu závazně opatřením předsedy insolvenčního soudu. V tomto ohledu sdílí Nejvyšší soud plně závěr Ústavního soudu vyjádřený (k ustanovení § 26 insolvenčního zákona) v nálezu ze dne 6. září 2016, sp. zn. IV. ÚS 3141/15, podle něhož v odvolacím (dovolacím) řízení pojmově nelze přezkoumávat podkladové opatření předsedy insolvenčního soudu vydané podle § 25 odst. 5 insolvenčního zákona, neboť jde o úkon hybridní povahy na pomezí státní správy a rozhodovací činnosti soudu, který podle § 4 odst. 3 jednacího řádu pro insolvenční řízení nemá povahu rozhodnutí.

K tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. prosince 2016, sen. zn. 29 NSČR 130/2014, uveřejněné pod číslem 47/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 47/2018“).

2) Opatřením předsedy insolvenčního soudu opomenutý insolvenční správce není osobou oprávněnou k podání odvolání proti usnesení, jímž insolvenční soud ustanovil (podle opatření předsedy insolvenčního soudu) do funkce insolvenčního správce dlužníka jinou osobu.

Srov. opět R 47/2018, v jehož důvodech se Nejvyšší soud přihlásil též k závěru obsaženému v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. května 2011, sen. zn. 3 VSPH XY, uveřejněném pod číslem 132/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 132/2011“), podle něhož opatřením předsedy insolvenčního soudu opomenutý insolvenční správce není osobou oprávněnou k podání odvolání proti usnesení, jímž insolvenční soud ustanovil (podle opatření předsedy insolvenčního soudu) do funkce insolvenčního správce dlužníka jinou osobu.

Z posledně zmíněného R 132/2011 dále plyne, že právní úprava obsažená v ustanovení § 25 odst. 2

věty poslední insolvenčního zákona, ve znění účinném do 31. července 2013, podle níž nebrání-li tomu jiné okolnosti, určí předseda insolvenčního soudu insolvenčním správcem dlužníků, kteří tvoří koncern, stejnou osobu, vytváří v zájmu věřitelů a dlužníka, tedy v zájmu uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem, předpoklady, aby insolvenčním správcem dlužníků, jež tvoří koncern, byla pokud možno jedna osoba. Právo prosazovat vlastními procesními úkony tuto úpravu v konkrétním řízení proto náleží dlužníku a věřitelům, kteří vůči němu v insolvenčním řízení uplatňují svá práva.

3) Způsob ustanovování insolvenčních správců podle insolvenčního zákona se zpravidla (s výjimkou uvedenou v § 25 odst. 1 insolvenčního zákona) děje dvoufázově, kdy předseda soudu určí opatřením osobu ze seznamu insolvenčních správců postupem podle § 25 odst. 2 až 4 insolvenčního zákona (či v zákonem stanovených případech postupem podle § 25 odst. 5 insolvenčního zákona) a insolvenční soud následně dle tohoto opatření ustanoví osobu insolvenčního správce usnesením. Ustanovení § 25 odst. 2 až 5 insolvenčního zákona upravuje pravidla pro počínání předsedy insolvenčního soudu, tedy postup, kterým má předseda soudu jako představitel státní správy soudu vykonat podpůrnou činnost ve vztahu k jednotlivým insolvenčním řízením. Opatření, kterým předseda insolvenčního soudu určuje osobu insolvenčního správce v rozporu s § 25 odst. 2 až 5 insolvenčního zákona, je podle § 5 písm. b) zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), nesprávným úředním postupem, za nějž může (v případě splnění dalších podmínek) odpovídat stát.

Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. května 2021, sen. zn. 29 Cdo 141/2021.

Výše uvedené závěry ustálené judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu se v poměrech dané věci promítají následovně.

Opatření, jímž předseda insolvenčního soudu, byť nesprávně [tj. podle ustanovení § 25 odst. 2 insolvenčního zákona, ač tak měl učinit (vzhledem ke koncernovému propojení společnosti N a R. Z.) podle ustanovení § 25 odst. 4 insolvenčního zákona], určil osobu insolvenční správkyně dlužníků, nelze přezkoumat v odvolacím (nebo dovolacím) řízení. Takové opatření předsedy insolvenčního soudu bylo pro insolvenční soud závazné; jinak řečeno, insolvenční soud se od něj nemohl odchýlit.

Za stavu, kdy takto ustanovená insolvenční správkyně splňovala (obecné) podmínky pro ustanovení (§ 21 až § 23 insolvenčního zákona), nebyl u ní dán žádný z důvodů, pro které byla vyloučena z insolvenčního řízení (§ 24 insolvenčního zákona) a dovolatelem namítaná skutečnost (koncernové propojení společnosti N a R. Z.) nenastala (nevznikla) po vydání rozhodnutí insolvenčního soudu (tj. po 24. lednu 2022), zjevně nebyl naplněn žádný z (právně významných) důvodů, jejichž prostřednictvím mohl věřitel NMM po právu zpochybnit usnesení insolvenčního soudu o ustanovení insolvenční správkyně (§ 26 insolvenčního zákona).

Na těchto závěrech není způsobilá nic změnit ani argumentace dovolatele, podle níž by se pro určení osoby „zákonného“ insolvenčního správce měla obdobně prosadit pravidla platná pro určení osoby „zákonného“ soudce.

V dané souvislosti Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že zásada zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) představuje jednu ze základních záruk nezávislého a nestranného soudního rozhodování v právním státě a zcela nepominutelnou podmínku řádného výkonu té části veřejné moci, která byla soudům ústavně svěřena. Ústavní imperativ, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, na jedné straně dotváří a upevňuje soudcovskou nezávislost, na straně druhé pak představuje pro každého účastníka řízení stejně cennou záruku, že k rozhodnutí jeho věci jsou povolávány soudy a soudci podle předem daných zásad (procesních pravidel) tak, aby byla

zachována zásada pevného přidělování soudní agendy a aby byl vyloučen – pro různé důvody a rozličné účely – výběr soudů a soudců „ad hoc“ (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. listopadu 2012, sp. zn. IV. ÚS 2053/12, ze dne 21. ledna 2015, sp. zn. II. ÚS 1589/13, a ze dne 27. února 2015, sp. zn. I. ÚS 1171/14).

V poměrech insolvenčního řízení se tento ústavní princip prosazuje (mimo jiné) prostřednictvím ustanovení § 42a odst. 4 zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), tím, že pravidla přidělování insolvenčních věcí (...) se stanoví v souladu s § 42 odst. 1 písm. d) a současně tak, aby insolvenční věci dlužníků, kteří tvoří koncern, pojednávalo stejné soudní oddělení.

Oproti tomu, důvodem pro zavedení pravidla, podle něhož určí předseda insolvenčního soudu insolvenčním správcem dlužníků, kteří tvoří koncern, stejnou osobu, nebrání-li tomu jiné okolnosti [zákonem č. [217/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony], bylo posílení kritérií, jimiž se předseda insolvenčního soudu řídí při výběru insolvenčního správce, ve prospěch požadavku, aby při úpadku více dlužníků tvořících koncern byla insolvenčním správcem ustanovena zásadně táž osoba. Od této změny se očekávalo, že ku prospěchu věřitelů povede k účinnějšímu, rychlejšímu a výnosnějšímu průběhu insolvenčních procesů u dlužníků, kteří jsou součástí koncernových struktur. Požadavek na ustanovení stejné osoby se přitom neomezil jen na případy, kdy insolvenční řízení dlužníků tvořících koncern probíhala u téhož místně příslušného soudu (srov. i § 87 odst. 2 o. s. ř.), nýbrž zavazoval předsedu insolvenčního soudu, aby tak za daných podmínek učinil i tehdy, probíhala-li insolvenční řízení dalšího dlužníka tvořícího koncern u jiného místně příslušného soudu (samozřejmým předpokladem takového postupu bylo, že takový údaj byl zjistitelný z dosavadního obsahu insolvenčního spisu) [viz zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. [217/2009](#) Sb. ze dne 5. března 2009].

Z výše uvedeného srovnání je nepochybné, že zásada zákonného soudce (na straně jedné) a zásada totožného insolvenčního správce více dlužníků tvořících koncern (na straně druhé) primárně chrání kvalitativně odlišná práva a zájmy účastníků řízení; skutečnost, že sledují (i) společný cíl [procesní koncentrace řízení s pozitivními dopady na rychlost řízení a koordinaci informací a postupů v řízení, jakož i (shora zmíněný) účinnější a výnosnější průběh insolvenčních procesů], na tomto závěru nic nemění.

Přitom opačný (dovolatelem prosazovaný) závěr, podle něhož má jako věřitel dlužníka právo na „zákonného“ insolvenčního správce, zjevně neplyne ani z rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu konkretizovaných v dovolání.

Konečně nelze přehlédnout, že věřitelé mohou „korigovat“ vliv „nesprávně vydaného“ opatření předsedy insolvenčního soudu postupem předvídaným ustanoveními § 28 a § 29 insolvenčního zákona (viz opět důvody R 47/2018), tj. při splnění podmínek určených těmito ustanoveními insolvenčního zákona mohou odvolat insolvenčním soudem ustanoveného insolvenčního správce a ustanovit nového insolvenčního správce.

Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud (při absenci vad řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti – § 242 odst. 3 o. s. ř.) dovolání zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)